

LEDARE

Våra viktigaste samtalspartners

Början av hösten har varit mycket intressant. En liten deputation överlämnade i september namnen på 11 000 församlingsmedlemmar till ärkebiskop Jukka Paarma i Åbo. Under prosten Keijo Rainermas ledning deltog präster, teol. magistrar som inte fått prästvigning, kvinnliga teologer, teologie studerande och församlingsbor.

De tal som hölls vid tillfället kan läsas på nätet (www.rakentaviaratkaisuja.fi). Både på grund av det man hör och läser kan man konstatera att det var ett mycket betydelsefullt och starkt tillfälle.

Det märkliga i hela uppöppet "Konstruktiva lösningar" är det faktum att uppöppet faktiskt hade ett brett stöd. Det var undertecknat av representanter för olika väckelserörelser, präster och lekmän från olika församlingar och dessutom av några kvinnliga präster. Uppöppet var samlande och kunde förena personer från olika sammanhang och var på så sätt verkligen konstruktivt. Det skiljde sig från många tidigare uppöppet bl. a. däri att det inte enbart var en namnlista bestående av präster och teologer, utan framför kyrkfolkets, de församlingsaktivitas lista.

Med sorg måste man dock konstatera, att inte ens 11 000 namn på en vädjan till våra biskopar, resulterar i något konkret. Biskoparna samlades och har uttalat sig efter det. Det finns inga alternativ, låt vara att biskoparnas tonfall delvis är ganska moderat.

I Borgå stift har biskopsval förrättats, och resultatet var väntat. I samtalen var det ämbetsfrågan som väckte mest intresse, och den frågan har blivit den enda regel och norm enligt vilken alla lärare och lärare skall provas och bedömas. Kvinnoprästfrågan är ett oöverstigligt hinder, sade man.

Båda händelserna pekar enligt min mening åt samma håll. Nu skall de rätta slutsatserna dras. Vi har länge samtalat med biskoparna om möjligheten att ens i något stift någon gång kunna ordna en prästvigning för ordinander med traditionell ämbetssyn, men svaret är helt klart: det går inte.

Biskoparna har talat. Biskop Erik Vikström har i sin kolumn i Kyrkpressen sagt att biskopsmötets redogörelse är den Helige Andes budskap till oss alla. Detta beslut skall nu följas, och ingen får motsätta sig Andens budskap.

Även om biskop Erik Vikström har goda avsikter och liksom de övriga biskoparna söker en utväg ur en svår och uppriovande konflikt, måste man enligt min mening befara att receptet inte kommer att fungera. Ingen kan eller får tvingas till att handla mot sitt samvete.

Nu måste man överväga situationen på nytt. Man bör fråga sig, med vem skall diskussionerna fortsätta, när den nuvarande vägen inte lett till önskat resultat.

Jag är uppriovigt av den uppfattningen att samtal nu bör föras med kyrkfolket

dvs., församlingsborna, och inte med biskoparna. Man har låtit förstå att detta är ett problem som bara gäller den grupp teologer som inte får prästvigning. Och vidare har man betonat att denna grupp är mycket liten. Är det verkligen så? Båda ovan antydda händelser under hösten talar samma språk. Det handlar om en betydligt större grupp än man vill medge. Det handlar också om församlingsmedlemmarnas problem.

Nu skall prästernas och teologernas viktigaste samtalspartner bli den till gudstjänst samlade församlingen och framför allt skall man tala med Gud själv. Vi måste komma ifrån ställningskriget. Ett ständigt käbbel leder ingen vart och av det blir det ingen välsignelse.

Nu borde man i stället använda Gama-liels nyckel (Apg. 5:38-39) för att lösa situationen. Man bör ge samvets- och handlingsfrihet åt båda grupperna, och må så Gud själv ge sitt svar åt kyrkan i sinom tid. Alltid tillsammans, ofta tillsammans, så ofta som möjligt tillsammans – de är alla

bättre alternativ än aldrig tillsammans! Guds vilja finner vi i den Heliga Skrift, men om vi är oense om hur man skall förstå Guds Ord, skall vi inte gräla utan verka på ett konstruktivt sätt, tillsammans och på olika håll, efter omständigheterna. Huvudsaken är att vi förkunnar Guds Ord, att människorna finner sin Frälsare och att de får hjälp och Guds välsignelse i sina problem.

Jag tycker att ”konstruktiva lösningar” talar i samma riktning. Jag tror att många församlingsmedlemmar anser att vi trots våra meningsskiljaktigheter ryms i samma kyrka. Nu behövs det vishet och ödmjukhet så att vi inte förstör Guds verk. Må Gud sedan själv bekräfta vad Han vill välsigna.

Nu behövs det bön och samtal – med våra viktigaste samtalspartners!

10.10.2006
Henrik Perret

